

אורנה לודאו

ביום שני שעבר התחתנו העיתונאית ג'ודי נירימוס והבר הבנסת סילבן שלום. החתונה, שאימה להיות תזונה השנה, התקיימה לבסוף ברמבה תקשורתית יחסית תיאטרון ירושלים, ולא ניסתה אפילו להתחרות במסגן העוצמה של מנינה רוזנבלום. זו אפילו לא היתה חתונה המונית של 2,000 אורחים, כפי שפורסם, אלא אירוע אינטימי של אלף בני אדם בלבד. גם כך, מוליטיסאים, אנשי תקשורת ואנשי עסקים, בעיקר חשובים ומפורסמים, מילאו את המדרגות. לא היו ריקודים, היה כסך הכול מזנון ("האוכל לא היה מרהיב, אפילו מאכזב קצת", ציון אחר האורחים) ומלבר הופעה קצרה של שלמה גרוניך והמקהלה האתיופית שמלוחו אותו ("ויוקא נמנר", אמר אותו אורח, "זה הוסיף לממלכתיות של האירוע. מין מיווג גלויית", המוידקה היתה רק ברקע.

ג'ודי לבשה שמלה עם רקמה של ירושלים בחיות ("ג'ודי: "זה היה מקסים") וסילבן לבש חליפה כהה ועגינה. סולידר. הרב ישראל לאו, שהשיא את ג'ודי גם בחתונתה עם עמרם ניר,

ג'ודי: "סילבן, כשאני הכרתי אותו, היה בדיוק במילוי החברתי שלי, זה לא שהוא בא מאיזה חור. המשפחה שלו אנשים מאוד מכובדים בגארישבע"

ערך את חטקס, הפעם על תקן של כמעט רב ראשי. כמה ימים אחרי החתונה כבר אפשר היה לפגוש את ג'ודי נירי-שלום (אין ברירה), המוסר צורך ללכת) ואת בעלה הטרי יושבים בביתם, כלומר בחוילתם שברמתגן, על הספה מעל המטבח של פולה מוס, ומחליפים מבטים אובכים.

ג'ודי: "היה נחמד. אנשים עמדו ודברו. לא רצונו שיהיה שוק. היתה לנו מפיקה שראגה להביל".

סילבן: "שלא תחשבי שזה היה איזה הפקה". ג'ודי: "לא. לא. שלא תחשבי. זה היה תאורה, פרחים, זכרים כאלה".

היתה חופה עם פרחים. כמו אצל מנינה רוזנבלום?

ג'ודי: "כן" סילבן: "לא" (יחד).

ג'ודי (ולסילבן): "מה לא היו פרחים. הכול היה פרחים".

סילבן: "מה לא ראיתי".

ג'ודי: "האמת, לא ראינו כלום. כל הזמן לחצנו ידיים. הרבה יותר כחף תזונה קטנה, אבל לא יכיר לנו לדרשות לעצמנו. יש לנו הרבה חברים. גם ככה המון כותמים עלינו".

ג'ודי: "תגנוני. זה היה צפוף. צפוף זה כחף. אנשים דיברו. כולם צלצלו להגיד שיהיה כחף. היה מפגש חברתי".

סילבן: "היה סולידר".

החתונה?

ג'ודי: "התרגשנו, לא להענין התרגשנו".

סילבן: "בואו נגיד שאם הולכים בחשור עשר שנים אחורה, מה השתני שזה יום החתונה, אני לא חושב שזה היה סוף העולם".

ג'ודי: "היה קצת מרגש".

סילבן: "הקטע של החופה".

שבוע אחרי החתונה ג'ודי (נירימוס) וסילבן שלום מדברים על המאסחה הרומנטיקה. הקריירה. הפוליטיקה וגם על הילדים שברוך. רצוי שניים, בן ובת

צילום: מוסי רודוביץ

אהבה באולימפיה

סילבן וג'ודי הגיעו לשלב הזה בחיים משני מקומות שונים מאוד. שניהם בגיל 34 וקצת, מול אריה (ג'ודי) "נולדנו בהפרש של כמה ימים", אבל מלבד זה אין הרבה דמיון ברקע. ג'ודי היא בתו של נדב מוסס המנחה ואחת מיוזמי האימפריה של "ידיעות אחרונות". סילבן הוא בנו של מנהל מניון בנק בבארישבע, שנרצח בניסיון להגן על הפרוץ הימני.

בבית הוריהם ראתה ג'ודי ראשי ממשלות באים לארוחת ערב. לסילבן היה דוד שהיה פעיל מפלגת העבודה כנגב. ג'ודי היא צברית ממוצא אשכנזי. סילבן עלה לישראל בילדותו מתוניסיה, ועד היום הוא סוחב מכתב קל. בסך הכול הם יוצאי רים מפגש בין אצולת הממון והתקשורת של ישראל הוותיקה לבין השאפתנות והמרפקנות של ישראל החדשה. מעבר לזה, אין הרבה זוגות שהשילוב של פוליטיקה, תקשורת וכסף אצלם הוא דרוק כל כך.

אתם לא בדיוק מאותו הכפר. אתם מרגיז

ג'ודי: "כן, הקטע של החופה. אבל ככה היינו כל כך עסוקים בללחץ ידדים, שלא היה זמן להתרגש. לי ההיגיונה וזה כל הזמן, אז זה עצבן את שנינו".

סילבן: "יש גם כל השבועיים שלפני, כשכולם שואלים, 'אתם מתרגשים אתם מתרגשי' שער שזה מגיע, אתה לא מספיק להתרגש. חוץ מזה, מה של בדיוק ההבדל בין היום לבין יום שני?"

אתם מתכננים יחד רבש?

ג'ודי: "לא. אנחנו לא. ושמעי, אנחנו חיים יחד וסומנו חודשים. אני לא יודעת אם זה טוב או רע, אבל כל העניין של הנישואין זה פחות רומנטי אצל זוגות בימינו, לא? גרים יחד קודם. חודשים לשנה. אחרי החתונה חוזני לרד".

ההחלפתי גברים שם. האמת, הרגשתי רדי הרוסה כמות".

אז אין תוכנית לאיזה נושא רומנטי בקרייז?

ג'ודי: "לא ממש. אין לנו זמן. מה השתנה חוץ מהטכנות האלה"

שים את זה לפעמים?

ג'ודי: "הרבה הייתי זה שהוא מכיר אנשים מבארישבע ואני לא. ככה, אני לא חושבת. סיי לבן, כשאני חברתי אותו, היה בדיוק במילוי החברתי שלי. זה לא שהוא בא מאיזה חור. הוא גם ממשפחה כזו טובה. המשפחה שלו אנשים מאוד מכובדים בבארישבע. אנחנו כל הזמן הרוסים מזה שאף פעם לא נפגשנו לפני שנפגשנו, כי יש לנו כל כך הרבה חברים משותפים ואף פעם לא נפגשנו. איך תסבירו את זה?"

אולי זה כאמת המקום לספר על מגישתם המפלאה של סילבן שלום וג'ודי נירימוס. זה קרה במסערת אולימפיה בתל-אביב, בתיווכו של הבעלים, משה פרנסיס. ג'ודי: "עד שראיתי אותו ושאילתי את משה פרנסיס מי זה, לא הכרנו. וזו היתה פעם ראשונה ששאלתי את משה פרנסיס על גבר מי זה".

למה שאלת. הוא נראה לך מעניין?

ג'ודי: "לא. הוא נראה מצאח חן בעיני. פשוט ככה ואני לא שואלת אף פעם. הוא אוכל באר לימפיה שנים, אני אוכלת שם שנים, ואף פעם לא ראיתי אותו. נורא מוזר, לא?"

סילבן: "ואני לא ידעתי איך היא נראית".

ג'ודי: "אחרי כמה חודשים עוד פעם היינו באר לימפיה. אני חשבת להירשם ללמוד משפטים ברמות ואן, אני לא יודעת איך, הוא ישב ליד השולחן שלי, אבל הוא אבד שהוא גם נרשם. אחרי כמה זמן הוא צלצל אלי. בדיוק נפרדתי מחבר שהיה לי. דיברנו איזה שעותיים בטלפון ותוא בא".

למה הוא התקשר בעצמו?

ג'ודי: "כאילו בשביל שאני אירשם לו את ההוצאות בקודם. זה היה תירוץ. תסם, הוא רצה להתחיל איתי".

סילבן: "לא. זה כי הוא אמרה שהיא רוצה להירשם ואז יליתי שההרשמה מסגרת למחרת, אז זה מה שהתקשרתי להגיד לה".

ג'ודי: "זה היה התירוץ שלך. אבל האמת, זו היתה אהבה ממבט ראשון, לא מררצע שהוא בא לפה הוא לא יצא מפה יותר. יאל תנתי לו ללכת. מאותו יום אנחנו גרים יחד".

שידוך מולימי

לפני שנודי נירימוס בתמשה אותו בשרוול ונעלה אותו בחור השינה בפתח ביתו, הספיק סילבן שלום להיות ראש מועצת הסטודנטים של אוניברסיטת בארישבע, כתב פלמנטרי בח'דשות', יוצא מוליטי של יצחק מרדכי, מנכ"ל משרד האנרגיה ויזר הרייקטוריון של חברת החשמל. בתפקיד האחרון גם הגיע לראש מדרגות החברות, כרוגמה בולטת של מינוי מוליטי. סילבן שלום הואסם אז על ידי רבים כמו שמוצגת לחברת החשמל על ידי מרדכי, שלא בו

סילבן: "אני זה שקנתי את העיתונאים בבית, כי אני נפטר בגיל מאוד צעיר. אז הייתי קורא אותם בדרך ונס בבית. דבר שילד בגיל שש לא עובר"

תזונות

כות כישוריו. רק לאחר פסיקת בג"ץ ובה שלום, כלכלי, רואה חשבון ובעל תואר שני במנהל צי' בורי, בתפקיד. למרות השעות הרבות שהשקיע בעבודתו, הוא ראה גם ללמוד ולהפגין נוכחות באירועים חברתיים, ולא במד. גירושום מפגש בו בריוק שהשתלה לעבוד על הודיע הבא: מקום יראיני ברשימת הליבור לכנסת.

סילבן שלום: "אם הייתי צריך לחזור על החיים שלי מחדש, הייתי רודף פעם מתחנן כאותו גיל. אני חושב ששורשיו הם בעצם התחייבות לכל החיים, שבאיוושה צורה מוגעת אפשריות ומגבילה אותך. אני חושב שמצדית את חיי החב"ה של, וגם בקריירה הגעתי למה שהיה חשוב לי.

"עד עכשיו הכול היה לעשות למען עצמי. זו השקעה מאוד גדולה. זה נראה שאתם מגיע לכל דבר בגיל צעיר וזה כאלו בא בקלות, אבל זה באמת השקעה מאוד גדולה. במשך שנים יצאתי כל בוקר מהבית בשש וחצותי 01.00-12.00 כלילה. עם אשה וילדים לא הייתי יכול לעשות את זה. אובייקטיבית לא הייתי יכול.

"זו השקעה אינטנסיבית לפרק זמן מסוים, ואני בכל השנים האלה השקעתי: כשהייתי בג"ץ ות הסטודנטים, כשהייתי עיתונאי, כשהייתי במ"ר שדר האוצר. בכל הדברים האלה השקעתי. היום אני לומד משפטים. אני תמיד רואה אהה משהו במקביל. עכשיו יותר קשה, כי חיים יחד, נשואים. אבל עכשיו גם הוויתור הוא הרבה יותר קל."

— למה אתם מתבודדים?
"כסחווה הוא זוג צעיר, או אולי צריכים טיפה יותר לוותר, יותר לעשות. אתנו כבר הגענו למצב של שתי קריירות. אולי אם יהיו לירם קטנים, זה היה שונה. זה לא שקבעתי לעצמי, עכשיו השלמת את המטרות שלי וזה. זה תחושה פנימית של השלחתי והגעתי ונבחרתי לכנסת. והיה מרוץ די קשה. התסובכותי בכל הארץ, ובחלק השני של המרוץ היא רצה איתי."

ג'ודי: "אם לא הייתי רצה אתך, לא היה סיכוי לרומן בינינו, כי היה לך יותר אל. היינו תקועים יחד שעות. באמת נהנינו מכל רגע, כל הזמן מחוקים רבים."

— זה לא עצבן אותך לפעמים?
"לא. אני בעצמי מאוד אמביציוזי. אני אהבתי את זה שהיא אמביציוזי ואני מאוד אוהבת את זה שהיא אמביציוזי. אין חברים יותר ואני כלום, אבל יש משהו והשגנו אותה."

— נהנית להיות אצלם?
"זה חלק מהמשחק. לפעמים כן. אני חבבנו די עצומים של חברים, אנשי תקשורת. ככה שיליית בכל הארץ, הכרתי את הארץ מעולה. פגשתי אנשים מעניינים כאלה חיים סביב מפניה רונבלום, למשל. והיה מאוד מעניין בסך הכול."

— חזית עסקאות?
"אני לא הייתי מעורר ולא ליבור. הייתי באמצע. כל עניין לגופו של עניין. הייתי באמת יותר מקורבת למייד, באופן טבעי. גרלתי בבית שאנר המעריך היו שם בית רוב החברים של הוורנים שלי היו משפחות, שהיה מעולה. אבל בסך הכול אפשר להגיד מפורש שהיא קרוב אותי לליבור. ללא ספק. אבל לא הייתי אף פעם קיצוניות. כשהייתי תמיכה הייתי פעילה מאוד

ג'ודי: 'אפשר לשרוף חזיות, אבל העובדה המאוד משוטת היא שהנשים אחראיות לקטע של הבית ולקטע של הילדים. עובדה. ככה אני גרלתי'

עביר ביקורת. אני הייתי בממשלה וראיתי את הקטנים. יש שלא עושה לא טועה. הרבה פעמים עניין של ביקורת נובע מאי ידיעה."
— אתה מתרשמת?
"לא. יש אפשרות לעשות, יש אפשרות לתרום. הרצון שלי, אני מקווה שזה לא מגלומני, אבל הרצון שלי להשפיע על דברים שאני חושב שהם קולקלים, לעזור לאנשים, אינו תלוי בדבר. חוץ מזה, שמונה חודשים זה כלום. אני הייתי רוצה לתת שתי קרניות ולראות את התעניינותי בתחום הפוליטי הרבה מאוד שנים, כבר כשהייתי ילד קטן. אני זה שקפיתי את העיתונים בבית, כי אני נפטר בגיל מאוד צעיר.

צילום: חוסי וויצקי
החופה. נולה מוסס (משמאל), ג'ודי. סילבן. אחיו צבי שלום. ואחיו נחמי מוסס. נהנינו. היום. בפתח. בפתח זה כ"ף

או הייתי קורא אותם בדרך וגם כשהייתי בגניע הביתה, רבני שילוב בגיל ששישבע לא עובר."

— אולי בגלל זה התחתנת עם משפחת עיתונאים?
"לא. זו לא הייתה המחשבה שלי. אבל זה מסביר למה הגעתי לתחום הזה. אבא שלי היה מנהל בנק. אבל אחי כל השנים זה עניין, השיר לוב הזה, עיתונות ופוליטיקה, ולא ידעתי בדיוק מה אני רוצה יותר: להיות עיתונאי או איש ציבור."

— אתה מתגעגע לעיתונות?
"היום כן. לא פעם אתה התלבטתי. זו כן אמוץ דל היה תמיד אומר לי, עווב אותך, זה לא התלבטתי הפוליטיקה הזאת. הרבה שנים מתגעגע."

— ראתה בורדא את מתמרדי הליבור ב"מוסקי" מה עתיד?
"היה רע מאוד. זה החוץ מראות ישנים, ויותר מזה. זה היסט את האש מהממשלה. עכשיו הלי' כוד שוב ראה שהוא לא השתנה."

— באיזה מנהג אתה נמצאת?
"אני לא נמצא באף מנהג."

החיים משעממים

מאז הבחירות הסוף הפוליטי בבית שלום נרגע קצת. סילבן וג'ודי מעדידים שהם מנסים לבלות כמה שיותר זמן לבדם. בבית. מה ושם מכינים ארוחות ערב לחברים. אין כן ברירה, יוצאים לאירועים חברתיים. "סבס הכול החיים משעממים", אומרת ג'ודי, וסילבן ממחר לצייין שהיא לא מתכוונת למשוח רע. "בבט שלא", מאשרת ג'ודי, "אני מתכוונת לחיות. אני בעיר שגרה."

— סילבן, חשבו לך שג'ודי תתנהג בצורה ייצוגית?
"אני חושב שאתה מתנהגת בצורה ייצוגית כל

הייתן מתחתנת עם חבר כנסת ורוצת לקחת את הילדים למסיבות פי'ג'ה כשיש את החזיתיים. כסף, ואת זה כבר אמרו, הוא לא הכול בחיים, אבל הוא בהחלט עוזר.

סרה כנסת

מסיבת הפיג'מות שיש לנמנוד (רודי), בנה הכבוד של ג'ודי, באמת מקפיצה אותה מהספה החזיות שיש רק לאימות מוסטות. היא מביחה לחזור בתוך כמה דקות ובינתיים מספר סילבן על חזיותיו של חבר כנסת טיר על ספל האופוזיציה. "אני חושב שאנשים שבאו לכנסת מתחום של עשייה, יש להם איוו בעיה. אני האחרון שיכול להגיד שלא ידעתי מה זה חבר כנסת, כי אני מעין פרס כנסת. הייתי עיתונאי בכנסת, ישמתי עם שרר בכנסת, באוצר, כשהייתי חברת השמל הופעתי בפני ועדות הכנסת. אני הייתי אחר רות ואת זה לא אומר דברי כשאתה חבר כנסת. "בשאתה גם מעשייה, סדר היום שלך היום, והוא נוצר מהעבודה שורמת אליך. בכנסת, אתה לא מייצג לך עבודה. זה בעצם לא ברור מה העבודה. אתה יכול ללכת לוועדות ולשבת שם, ואתה יכול ללכת למליאה, אבל זה בסך הכול להיות להחליט. צריך הרבה דברים, העצ' ות לסדר או שאלות. לפעמים אתה מסתכל מחצד ואומר, 'בעצם עושים את זה רק בשביל הפרסום'. כלומר, מישוח קורא איוו שורה עיתונות ומגיש סאלימה. זה לא בדיוק דבר יצרני.

"חבר כנסת מוגבל בהצעות חוק והצעות לסדר, ורוב החקיקה היא ממילא משמלתית. אז כבר העברתי שלוש הצעות חוק בקריאה טרומית: אבל אני מעדיף בראש חברת הכנסת, שיש לה מנישה מיליארד שקל. חוץ ממשרד הביטחון, אזי. החוק והבריאות שקל. אני מסרד עם את תקן וצו. החוק יודע שאתה עושה חברים, שאתה מוז עניינים, או מעבר קצת בעייתי. קשה לי גם לה'

יהיה מסודר זה אחיותי. אני מה לעשות. זה הער' להם וככה הוא. אפשר לשרוף חזיות, אבל העבודה המאוד משוטת היא שהנשים אחראיות לקטע של הבית ולקטע של הילדים. אין מה לעשות. עובד דה. ככה אני גרלתי. אבא שלי, אם אבא שלי לא הייתה בבית, רודנת לכול, לא היה יכול לעשות קריירה. תמיד הוא אמר שבגללה יש לו כל מה שיש לי."

— לא התחשק לך ספק. דווקא משום שראיתי מה זה קריירה ובה. לחיות במקום שגוני, אחיך. נמצא עמשיך?
"לא. לא מעניין אותי לנהל. גם הילדים מאוד מורא חושבים. כל יום, משלוש עד שהם ישנים, אני פה. כל יום. ואני הולכת כל יום לבית הספר, סתם בהפקס. כבר נמאס למורים לראות אותי." סילבן: "שלא תחשבי. בית הספר פה, מעבר לפינה."

ג'ודי: "נכון, אבל אם הייתי צריכה לנהל משהו עם אחריות, הייתי צריכה להגיע הביתה כל יום בשש. שבע, תשע, ואני לא מוכנה לה. העבודה חשובה לי מאוד, אבל אני לא מראיית בערים. אחי הגרמני אני לא מראיית. אני כותבת כמעט כל שבוע, אבל אני עובדת בבוקר. בבית: "את צריכה להבין שאני רוב היום לא לובית. הימים שיש לנו זה שישישבת. אני חוזר בערבים, כשהאחרונים נשארים לישון בירושלים."

— למה אתה חוזרת?
ג'ודי: "כדי להיות איתי, מה את אומרת."
סילבן: "אני מעדיף ככה. כולם אומרים לי, תראה שתישכר."
ג'ודי: "אם הוא נראה עייף, אני נוסעת לירושלים ונשארת עד הבוקר."
אגב, כל הבעים שעומדות עכשיו מיואשות מול ערימת הכלים בכיור, כי להן אין קריירה וגם הבית נראה כמו גל הריסות, אתן יכולות להגם את הארש. לג'ודי גירושילום יש בבית פיליפינית שעות לעשות את המלון מבריק ולחכות את לארואים. אם לכן הייתה פיליפינית, אולי גם אתן

סילבן: 'אני חושב שג'ודי מתנהגת בצורה ייצוגית כל הזמן. הכניסות שלה לתחום הציבורי ממתחת הצלה רגישות שלא קיימת אצל אדם רגיל'

בשמאל הקיצוני. הייתי כשלי' אורי אבנרי היה כשבילי אלוהים; אבל אחרי שגרלתי יצאתי מזה."
— אז הצבעת ליבור בשביל סילבן?
"בוראני. גם אמרתי לרובין שאני מצביעה בשי' בילו. הוא אמר שזה מבין אותי. אני מאוד אהבתי את רבין באופן אישי. מאוד ממתחי שהוא נגזח מפרסיוו של המערכת; אבל הוא הבין אותי שאני הייתב להצביע ליבור."

חגיגת הכתובה: הרב ישראל לאו (מימין), החתן סילבן שלום והגיס נוני מוסס. "עוד שלב בחיים"

צילום: מוסי רוזיקי

רואים אותה מחות, אבל מדברים איתה בטלפון כל יום. עם המשפחה שלי נפגשים כל יום שישי ואני נבאל את האחים שלי כל יום; ואח שלו בא לפה הכון. האחים שלי הם החברים הכי טובים שלו, ואח שלו הוא החבר הכי טוב שלו. אנכ, גם ההורים של עמירם אוהבים אותו.
 סילבן: "הם היו בחתונה."
 ג'ודי: "קשר נהדר. הביאו מתנת, הכול."
 - בשבחרת את סילבן כבר הרגשת בשלה למי ערכת יחסים מהיובת?
 "לא חשבת על זה, האמת. כשזה קרה זה קרה. הכול היה כל כך מושלם מהתחלה."
 - חיפשת קשר אחרי שעמירם נהרג?
 "לא חיפשת אף פעם. אבל בסך הכול אני מרובעת, ואחרי שקמתי מהשברים שלי חשבת שאני צריכה להקים משפחה ושילדיות יהיה אבא ושני אחים משהו עוד פעם. קשה היה לי מאוד קשה להתאהב."
 - אתם רוצים עוד ילדים?
 ג'ודי: "בודאי. שניים לפחות. ארבעה לידים, נהיה משפחה מרובת ילדים. בן ובת אנתנו רוצים."

דים. הוא אבא שלהם, הם גאים בו."
 סילבן: "אני אוהב לידים. אם אני לא הייתי מר" גיש איתם טוב, אני לא חושב שהייתי יכול להתחתן ולחיות בבית. מבחינתה, היא גם לא הייתה מתחנת איתי."
 ג'ודי: "אני גם שאלתי אותם עשר פעמים אם זה בסדר. שניהם מתים עליו. אני יכולה לאהוב אותו עד כלות הנשמה, אבל אם הילדים לא היו מסתדרים איתו והוא לא היה מסתדר איתם, אז לא היה שום סיכוי, כי הילדים זה הרבר הכי חשוב לי בחיים. אבל הם פשוט חולים עליו. מאוד מודחים איתו. כיום הבחורות, למשל, הם חילקי כרוכים של הליכוד."
 סילבן: "וראו את שידורי התעמולה."
 ג'ודי: "הם היו מאוד מעורבים. הם נורא מפרגנים לו. מתים עליו."
 סילבן: "גם כשנוטעים באוסו הם רוצים כל הזמן לקהטתה של הליכוד."
 ג'ודי: "אם גם נורא משויצים בו, כשהם רואים אותו בטלוויזיה הם קוראים, 'נהג אבא שלי'. ממש מרגש אותי לרבר על זה."
 - ארץ קיבלה המשפחה את סילבן?
 "קיבלו אותו מאוד יפה אני חושבת, לא?"
 - וארץ אמא שלו קיבלה אותך?
 "אני חושבת שבסדר, לא?"
 - אתם נפגשים הרבה עם המשפחה?
 ג'ודי: "אמא של סילבן גרה בבארשבע, אז

סילבן: "אני לא חושב שאני בנעלים של אף אחד. הכרתי את ג'ודי רק בחלק שהיא נמצאת לבד. אם לא הילדים. זה כאילו חבר. כמו שלי היו חברות"

אבל כמו שהילדים אמרו, מה שיבוא יבוא, העיקר שהיו בינאים. קודם שיבואו."
 - בבלל זה התחתנתם?
 סילבן: "אני לא הייתי רוצה לידים בלי להתחתן, אבל לא זו המטרה. לידים זה עניין שבא."
 ג'ודי: "זו עוד התקרמות."
 סילבן: "זה עניין טבעי. עובדה שכולם עושים את זה."
 - עכשיו, כשאתם נשואים, עוד יש רומנטיקה?
 ג'ודי: "מאוד."
 - קשה לרמייך אתכם מתרפקים.
 סילבן צוחק: "אנתנו כל הזמן מתרפקים." אומרת ג'ודי, "אנתנו פשוט מתאפקים ליד. אנתנו מאוד מרוצים אחר עם השני. מאוד מאושרים. אי, זה נשמע נורא."

נמרוד ונר, היו בני ארבע ושנתיים. עד היום לא ברור האם התאונה הייתה קשורה בצורה כלשהי למרשת איראנגייט, שבה היה ניר מעורב.
 - היית ארבע וחצי שנים אלמנה.
 ג'ודי: "זו מלה נוראית. אני שונאת אותה."
 - היה לך קשה להביר אנשים חדשים? מצאת את עצמך עורכת השוואות בין עמירם לבין גברים ששגשג?
 "תמיד בנת ההכרה משוים, אין ספק. אבל שני הנברים של חיי מזכירים אחד את השני."
 - במה?
 "אמביציה. עיתונאי שהלך לפוליטיקה. החוכמה. זה ששניהם מאוד משכילים. סילבן כל הזמן לומד. כנראה אני אוהבת את סוג הגבר הזה, זה מה שמתאים לי כנראה. שניהם הגיעו רחוק מאוד צעירים. הם מאוד דומים, חוץ מזה שסילבן בליכוד."
 - סילבן, לא מוזר לך להיפגש לנעליים של גבר אחר?
 "זה לא מוזר לי. אני לא חושב שאני בנעליים של אף אחר. אני הברת את ג'ודי רק בחלק שהיא נמצאת לבד. אפשר לומר שמה שנהא מוזר זה שני הילדים, אבל אם לא הילדים, זה כאילו היה חבר. כמו שלי היו חברות."
 - ארץ הילדים קיבלה אותך?
 "אני חושב שהם קיבלו אותי מאוד יפה."
 ג'ודי: "זו הייתה אהבה ממבט ראשון. משני הצד"

הזמן. אין ספק שהבנייה שלה לתחום הציבורי מפתח אצלה רגישות שלא קיימת אצל אדם רגיל. לי יש רגישות מופרזת לרברים האלה. לה יש הבסיס, אבל מוכן שבמשך הזמן הנסמורים יותר רגישים."
 - אתם מתייעצים בענייני עבודה?
 סילבן: "היא מבחינה האת מאוד מייצגת לי."
 ג'ודי: "גם שאני עובדת על כתבה אני מתייעצת איתו. בעיקר בנושאים הכלכליים, שזה רברים שמעניינים אותי. הוא מאוד העשיר את העולם שלי. יש לי בוכנות מקורות, קשרים וסיפורים חדשים. אני מכירה את כל חברי הכנסת, למשל."
 - גם אתם מוסיפים בעיתונות לא מעט. זה מפריע לכם?
 ג'ודי: "חמש רקות, לא יותר. אחר כך אני מעבירה את זה. מפריע לי בעיתונות שכתובים עליו שקרים. כתבו, למשל, שלקחתי אותו לספר לפני החתונה, מה שלא היה ולא נבא. פשוט המצאות."
 - אחר המספורים הימים על המשפחה שלך, ג'ודי, זה המפור על ארץ. שלקח אתכם. חילי רום, לרחוב קרליבך, שאל אתכם ארץ קוראים לרחוב וספר לכם עד שלא אמרתם לו שלרחוב קוראים "רחוב יומה שמו". זה נכון?
 ג'ודי: "זה שטויות. לי זה לא קרה אף פעם. אולי לנו, אבל לא נראה לי. זה לא מתאים לאבא שלי, שהיה איש מאוד עדין."
 - גם את חותמה לשנאה המשפחתית ל"מעריבים"?
 ג'ודי: "אנתנו ברגנו על זה ש'מעריב' הוא האויב, ש'מעריב' בגרו ויום אחר הם קמו כולם ועובד את סכא שלי. ויצר הנקמה זה לרפוק אותם, ואנתנו

ג'ודי: "ארבעה ילדים נהיה משפחה מרובת ילדים. בן ובת אנתנו רוצים; אבל כמו שהילדים אמרו, מה שיבוא יבוא"

עושים את זה ועשנו את זה ונעשה את זה, אין לי ספק."
 - לא השתנה אצלך משוה ביוסך ל"מעריב" מאז שהעיתון עבר לירי משפחה נמרודית הרי בנתך הקורים עמירם ניר. עבד עם נמרודי.
 "עובד. כואי נעזוב את השאלה הזו."

נרצים לידים

לפני קרוב לחמש שנים נהרג עמירם ניר בתאונה מטוס מסתורית במרכז אמריקה. בני הזוג היו נשואים אז שנים ספורות, ושני ילדיהם,

צילום: מוסי רוזיקי